

Но това разпрѣдѣляне на студентитѣ по политически партии е не само вѣрно за самитѣ тѣхъ, — за тѣхната наука и за тѣхнитѣ характеристики; то е голѣмо зло и за обществото, — за най-благороднитѣ начинания на това общество. Кратката история на нашето студентство е украсена съ нѣколко колективни студентски движения, които би правили честъ и на едно много по-старо и по-културно общество. Студентитѣ --- съ рѣдко единомыслие — издигаха своя гласъ въ моменти на най-жалко безсилие на общественото мнѣние, срѣщу най-наглитѣ подигравки на властниците съ индиферентизма на нашето общество. И макаръ тия младежки избухвания да не бѣха винаги строго послѣдователни, студентитѣ справедливо бѣха си спечелили славата на бодрѣ стражи на обществената съвѣсть, каквито тѣхнитѣ професори не сж били, — макаръ поправо тѣмъ да се е падало да бждатъ такива. Още десетина години работа въ сжщата посока — чрѣзъ колективна намѣса въ политическия животъ само въ моменти, когато се потѣпкватъ върховни национални, държавнически или общечовѣшки интереси (амнистиране и възвръщане политическихъ и граждански права на „държавни“ влѣхви, създаване закони за министерска неотговорност, и под.); — още десетина години лутане на колективната студентска душа, и българското общество щѣше да има въ студентитѣ единъ непогрѣшимъ общественно-политически барометъръ. При днешнитѣ условия обаче това е невъзможно, — защото самата студентска младежъ вече не прѣдставява една отдѣлна, стояща извънъ партийнитѣ